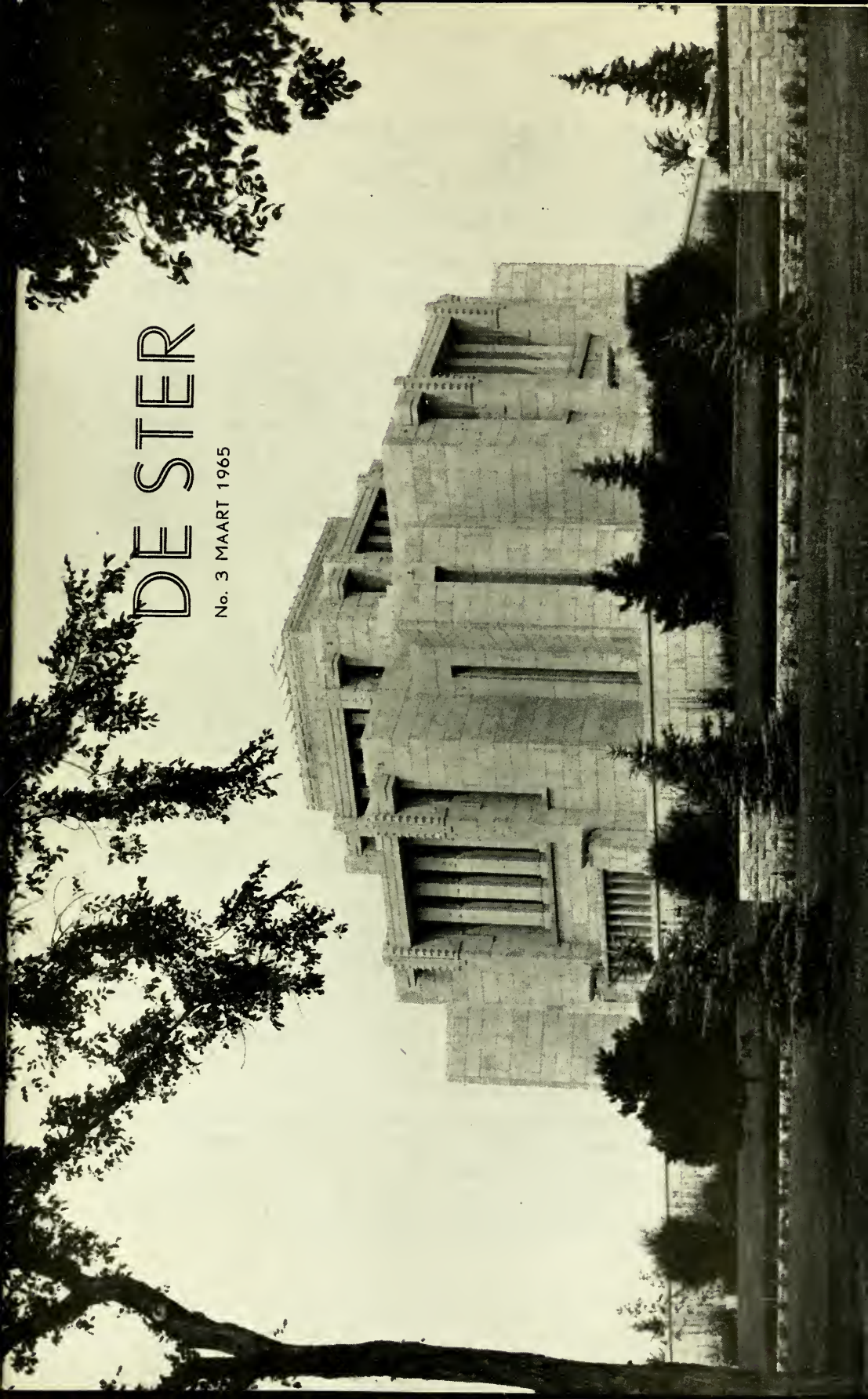

DE STER

No. 3 MAART 1965

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

De Tempel te Alberta
(Canada)

65e JAARGANG

Nr 3

INHOUD:

Blz.

Onze Profeet spreekt	67
Het Melchizedekse Priesterschap	69
Sedert Cumorah (vervolg)	71
Genealogie	74
Belangrijke mededelingen	76
Conferentiesprokkels	77
De vraag van de maand	79
Ons familieuur	83
De Z.H.V.-bazar van Rotterdam Noord	87
Het Jeugdwerk	88
Zonnehoek	91
Gebeurtenissen in de Zending	92

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT

Vrede, die op de vaste grond van eeuwige beginselen is gebouwd

door President David O. McKay, voorgelezen door zijn zoon Robert in de eerste vergadering van de 134ste halfjaarlijkse conferentie op 2 oktober 1964

Mijn geliefde broeders en zusters,

Het is op dringend verzoek van de doktoren en familileden dat ik op het laatste ogenblik heb besloten niet naar de Tabernakel te gaan om met u in deze conferentie te zijn daar dit mijn hart te zwaar zou belasten. Ik ben echter in de geest bij u en volg het verloop van de vergadering over de televisie.

Het is meer dan acht en vijftig jaren geleden dat ik voor de eerste maal als een der Algemene Autoriteiten van de Kerk op de kansel in de Tabernakel stond. Ik herinner mij goed hoe ik beefde en hoe nederig ik mij voelde ten overstaan van zulk een auditorium, toen ik de positie als een van de Algemene Autoriteiten aanvaardde. Met het verstrijken van meer dan een halve eeuw is het er niet gemakkelijker op geworden om de verantwoordelijkheid die men als Algemene Autoriteit heeft, over te dragen. Deze morgen vraag ik, evenals toen en evenals gedurende de tussenliggende jaren, uw sympathie en gebeden.

De vooruitgang die de Kerk maakt, geeft ons reden tot vreug-

de. De Heer heeft ons het laatste decennium met belangrijke en voorspoedige jaren gezegend. De trouw van de leden aan de idealen en leringen van de Man van Galilea is op vele manieren gebleken: door de weerklank die de boodschap van het herstelde evangelie bij tienduizenden door het verkondigen door afgezanten hier en elders heeft gevonden; door geredelijk en gewillig gehoor geven aan „oproepen” en „opdrachten”; en door het toemenemen van tienden en giften. Zeer zeker verheugt de Heer zich over deze en andere, even verdienstelijke handelingen, want Hij heeft gezegd: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1 : 39).

Maar laten wij er steeds aan denken, dat vrede en vooruitgang alleen verkregen kunnen worden door nooit aflatende waakzaamheid en rechtvaardigheid. De machten van het kwaad grijpen nog steeds om zich heen en aan deze moet het hoofd worden geboden.

De machten der duisternis zijn met het voortschrijden van het evange-

lie toegenomen. Er zijn naties die het atheïsme tot landswet verklaren. Atheïsme is het sterkste wapen dat Satan tot zijn beschikking heeft, en de verderfelijke invloed er van doet miljoenen in de wereld ontaarden. Ook nu, terwijl de zon haar warmte naar de aarde begint te zenden, vertellen de kranten van toenemende activiteit van de zijde van de boze. Oorlogszuchtige handelingen en internationale misverstanden verhinderen de komst van de vrede en voeren het menselijk vernuft weg van de paden van wetenschap, kunst en literatuur, vertragen de vooruitgang en wekken oorlogsdreiging op.

De opgaande zon kan de nachtelijke duisternis verdrijven, maar niet de somberheid van boosaardigheid, haat, kwezelarij en zelfzucht uit de harten der mensen.

Geluk en vrede zullen alleen dan op aarde heersen, wanneer het licht van de liefde en erbarming de harten der mensen verwarmt.

Het was voor dit doel dat Christus, de Zoon der gerechtigheid, „met genezing onder zijn vleugelen”, in het Midden des Tijds kwam. Door Hem zal de goddeloosheid worden overwonnen en haat, vijandschap, tweedracht, armoede en oorlog worden uitgebannen.

Dit zal alleen teweeg worden gebracht door een langzaam doch nimmer falend proces van verandering van de verstandelijke en geestelijke levenshouding van de mens. De manieren en gewoonten van de wereld berusten op de denkwijze en overtuigingen van mannen en vrouwen. Daarom moe-

ten wij, indien wij de wereld willen veranderen, eerst de denkwijze van de mensen veranderen. Slechts volgens de mate waarin de mensen vrede en broederschap wensen, kan de wereld beter worden gemaakt.

Geen tijdelijk verworven vrede kan blijvend worden, hetzij voor personen, hetzij voor naties, indien deze niet op de vaste grond van eeuwige beginselen is gevestigd. De mensen kunnen naar vrede verlangen, roepen om vrede en werken voor de vrede, maar er zal geen vrede zijn, zo lang zij niet de weg volgen, die door de levende Christus is aangewezen. Hij is het ware licht voor het leven der mensen.

De zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is vrede te brengen. De levende Christus is haar Hoofd. Onder Hem zijn tienduizenden mannen in de Kerk goddelijk bevoegd Hem in verschillende functies te vertegenwoordigen. Het is de plicht van deze vertegenwoordigers broederlijke liefde te tonen, in de eerste plaats jegens elkander, dan jegens alle mensen; om eenheid, saamhorigheid en vrede te handhaven in de organisatie van de Kerk, en daarna door woord en voorbeeld deze deugden in de gehele wereld te verspreiden.

Ik bid dat elke nieuwe dag de leden van de Kerk trouwer, reiner en edeler zal vinden dan de voorgaande, dat zij met hoofd en hart de komst zullen versnellen van de dag wanneer” . . . de Heer Zijn volk met vrede zal zegenen” (Psalm 29 : 11), dat zij een vredesbanier zullen verheffen en vrede

verkondigen „tot aan de einden der aarde”. (L. & V. 105 : 39)

Voor de rechtvaardigen overal roep ik de zegeningen van de Vader in, dat er vrede zij in hun hart en in hun huis, eenheid hun gelede- ren moge versterken, dat zij geze- gend mogen zijn met het verlan- gen en de middelen om anderen te leren, dat goedheid moge komen in het leven van de mensen op de ge- hele aarde, dat het koninkrijk van onze Vader moge worden uitge- breid en verheerlijkt, dat Zijn zo- nen en dochters in de gehele we- relt met de Heiligen zullen samen-

gaan, dat de plannen van de god- delozen zullen worden vrijdeld en de doeleinden van de zondaren te niet gedaan, dat onrechtvaardige heerschappij zal worden gebroken en waarheid de wereld moge bestu- ren, dat Gods volk, zij die de ge- boden onderhouden, als een licht mogen worden dat op een heuvel is gezet, een banier voor de naties, in afwachting van de lang verbei- de dag, wanneer de Vredevorst zal regeren als Koning der koningen en Heer der heren. Dit is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het Melchizedekse Priesterschap

De vennootschap in het gezin

De lessen, die in de klassen van de priesterschap gebruikt zullen wor- den, alsmede de lessen, die in elk huis tijdens de gezinsavonden zul- len worden gegeven, hebben ten doel in het gezin een grotere har- monie en een beter begrip voor el- kander te brengen. Kinderen moe- ten dichter tot hun ouders ge- bracht worden en ouders moeten meer aandacht aan hun kinderen besteden.

Zowel ouders en kinderen zal worden bijgebracht, dat het gezin een eenheid vormt. Het gezin is een familiekring in de ware bete-

kenis van het woord. Elk gezinslid is een onmisbaar deel van deze fa- miliekring. Niemand mag, met uit- sluiting van de anderen, de boven- toon voeren. De Kerk kent geen dictatuur en ook in het gezin mag geen dictatuur bestaan. Alle gezins- leden moeten trachten de GUL- DEN REGEL van het gezin na te leven, n.l. elkander te behandelen, niet alleen als medeleden van de huiselijke kring, doch ook als me- de-burgers van het Koninkrijk Gods.

Zulk een gezinseenheid is groten- deels gegrond op de houding of de

geestesgesteldheid van vader en moeder, met inbegrip van hun houding jegens elkander. De Schrift zegt ons, dat man en vrouw „één vlees” behoren te zijn. Dat betekent, dat zij een groot besef van eenheid moeten hebben. Wij geloven, dat een goed huwelijk een goede vennootschap tussen man en vrouw dient te zijn. De vrouw mag niet worden verlaagd tot een onbetaalde dienstbode in haar eigen gezin. Zij mag niet als minderwaardig aan de man worden beschouwd. Vele vrouwen zijn met betrekking tot zowel het geestelijke als het stoffelijke intelligenter dan menige man.

De plaats van de vrouw in het gezin is even noodzakelijk en belangrijk als die van de man. Het is beider verantwoordelijkheid om een goed gezinsleven op te bouwen.

Het opvoeden van de kinderen moet niet aan de vrouw alleen worden overgelaten.

Sommige mannen denken dat hun verantwoordelijkheid eindigt, zodra zij hun dagtaak als kostwinner hebben volbracht. De vader moet een goed kostwinner zijn, maar hij moet ook in alle opzichten een goed vader zijn; één die vaderlijke zorg betoont, die vaderlijke raad en vaderlijke leiding aan zijn kinderen geeft. Dat betekent, actieve deelname aan de dagelijkse dingen van het gezin.

De vrouw is waarlijk degene, die in het gezin sfeer dient te scheppen. Het is te hopen dat het voor de vrouw niet nodig behoeft te zijn om kostwinner te worden. De taak van de vrouw ligt in het koesteren van het gezinsleven. Zij moet aan-

wezig zijn als haar kinderen haar moederlijke zorg nodig hebben. Samen met vader heeft zij de zorg voor de kleintjes. (en ook voor de grote kinderen).

Mannen moeten de *vennoot* van hun vrouwen zijn. Als zij de gehele dag van huis zijn geweest om te werken voor het dagelijkse brood, dan moeten zij 's avonds weer niet weg gaan om verstrooiing buitenshuis te zoeken.

Vrouwen hebben ook verstrooiing nodig. Mannen moeten hun vrouwen eens medenemen om enige gezonde verstrooiing te genieten.

Zij moeten moeder helpen bij het plannetjes maken voor uitgaansdagen en vacatiedagen en vooral met haar plannen ten aanzien van de gezinsavonden.

Een van de eerste doeleinden van het nieuwe lesplan, zowel voor de Priesterschap als voor de gezinsavonden, is een goede „VADER-*VENNOOT*” en *ECHTGE-*NOOT** te zijn, teneinde actief en liefdevol deel te nemen aan het plannenmaken met betrekking tot de gezinsactiviteiten.

Man en vrouw moeten als huwelijksvennoten beraadslagen over alles met betrekking tot het gezin. Ofschoon de priesterschapsdrager als het hoofd van het gezin wordt beschouwd, moet hij zijn priesterschap niet onrechtvaardig en onwettig gebruiken. Hij moet vriendelijk en oprecht zijn, zachtmoedig en geduldig en gewillig om als vennoot met moeder samen te werken. Zij moeten met elkander lezen, daarbij goede boeken kiezend, in het bijzonder de boeken die betrekking hebben op de Kerk, zodat zij

tezamen in kennis kunnen toemen en een steeds sterker wordend getuigenis van de waarheid verkrijgen.

Zij moeten niet alleen samen over de gang van zaken in hun gezin beraadslagen, doch wanneer zulks gewenst is ook hun kinderen in deze beraadslagingen betrekken. Zij moeten hun kinderen leren hoe een levensplan te maken, wat hun bezigheden ook mogen zijn, hoe zij hun doeleinden kunnen bereiken, hoe zij meer scholing kunnen verkrijgen en hoe zij hun talenten kunnen ontwikkelen ten einde de waarlijk goede dingen des levens te kunnen genieten.

In vele landen bestaat de neiging om vrouwen te beschouwen als dienstboden, derhalve in geen geval als de gelijke van de man. Het evangelie schenkt ons hieromtrent een beter begrip. Zowel vrouwen

als mannen zijn kinderen van God. Bij de Heer is geen aanneming des persoons. Nergens in de Schriften is te vinden, dat Hij heeft gezegd dat de man ook maar een ietsje beter is dan de vrouw. Wel zegt Hij, dat man en vrouw één dienen te zijn, hetgeen hen op voet van gelijkheid tegenover Hem plaatst. Elk heeft belangrijke plichten ten opzichte van het gezin, maar eveneens dragen beiden de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid, welke verantwoordelijkheid zij in liefde en harmonie dienen te delen. Als wij nu gedurende dit jaar in onze priesterschapslessen de gang van zaken ten aanzien van de gezinsavonden uiteenzetten, laten wij dan het bovenstaande steeds voor ogen houden en er ernstig naar streven ideale „Heiligen der Laatste Dagengezinnen” te krijgen.

C.S.

SEDERT CUMORAH (vervolg)

NIEUWE STEMMEN SPREKEN UIT HET STOF

Het waren de Ugarietische teksten die, om een uitdrukking van Speiser te gebruiken, een rem op de hogere critici zetten, door de nuttelosheid aan te tonen van hun geliefd spel, namelijk het verdelen van ieder boek van de Bijbel in talloze afdelingen, waarvan zij beweerden dat die het werk waren van verschillende schrijvers, die aanvulden en commentaar leverden. Altijd wanneer een geleerde dacht dat hij in een boek van de Bijbel de geringste bijzonderheid van taal of verandering van stemming, opvatting of houding kon onderscheiden, verkondigde hij

met trots de ontdekking van een nieuwe schrijver of bederver van de tekst. „Een generatie terug”, schrijft H. H. Rowley, „konden wij van kritiek spreken als tegen rechtzinnigheid gericht . . . wij wisten precies waar het ene document eindigde en het andere begon . . .” „De onstichtelijke conclusie van al dat gestudeer is weliswaar, dat niets authentiek is”, zegt Gordon, „doch dat verlies aan werkelijkheid werd gecompenseerd door de warme voldoening van allen die het spel meespeelden en dezelfde stempel droegen van „onderling erkende academische eerbiedwaar-

digheid". Maar in deze tijd tonen talloze teksten bij nader onderzoek aan, dat het in het Oosten algemeen gebruikelijk was een verscheidenheid van stijlen en zelfs dialecten te gebruiken in een enkele compositie.

„Geen enkele Egyptoloog (of andere Orientalist) is zo dwaas", schrijft K. A. Kitchen, „om achter zulke teksten „bronnen" te zien . . . of deze stenen zullen uit te knippen, zoals bijbelbestudeerders de Bijbel hebben uitgeknipt, telkens wanneer een auteur een tredverandering tegenkomt.

De hogere kritiek tapt nu uit een ander vaatje en er wordt nu toenemende nadruk gelegd op de eenheid van het Oude Testament . . . een veel betekenende waarneming, dat onder al die verscheidenheid van vormen en denkbeelden het Oude Testament een diepe eenheid heeft". Belangrijk in deze verandering is het nieuwe standpunt ten opzichte van de profeten geweest. Een generatie geleden was het mode . . . te veronderstellen dat wij in het Oude Testament met twee onverenigbare opvattingen van godsdienst te maken hebben: de profetische en de priesterlijke, waarbij de nadruk werd gelegd op een contrast tussen slechte priesters en goede profeten. Er werd gesteld dat de profeten, geestelijk op een hoger plan staande, wel een grote antipathie tegen de primitieve formaliteiten van de tempel moesten hebben. Maar nu weten we dat er geen bepaalde demarcatielijn tussen de verscheidene aspecten van de godsdienst in het oude Testament is en dat de re-

volutionnaire kijk op de profeten van het Oude Testament niet kan worden aanvaard . . . de klemtoon moet worden gelegd op continuïteit; hetgeen wil zeggen dat Israël maar één evangelie heeft gehad.

Een belangrijk voorbeeld hiervan is het geval met Jesaja, in 't bijzonder van belang voor hen die het Boek van Mormon bestuderen, waar de profetieën van Jesaja als de geschriften van een enkeling worden aangediend. Tegen de tijd dat de hogere critici hun werk met Jesaja hadden gedaan, bleven er slechts zeer weinig lange passages van onaangevochten autoriteit over. . . . Het scheen dat men het gehele boek het best kon beschrijven als een bloemlezing van het werk van vele schrijvers. Maar door de ontdekking dat profeten en gemeenschappen van profeten nauw met de tempel verbonden waren, werd het duidelijk dat de werkelijke leringen van Jesaja door zulk een gemeenschap werden bewaard, die de speciale taak had Jehova's openbaringen, die in de eerste plaats aan Jesaja waren gegeven, te bewaken en er van te getuigen; dat wil zeggen, dat de geschriften van Jesaja werkelijk één zijn. In 1880 bijvoorbeeld was er nauwelijks een geleerde in leven die niet geloofde dat Jesaja de passage (Jesaja 2 : 2-4) aan Micha ontleende (4 : 1-3), welke twee bijna woord voor woord hetzelfde zijn.

Een bestudering van rituele teksten toont evenwel aan dat de taal van deze passages geen profetische taal is, doch vaak in de verouderde ri-

tuele teksten voorkomen, waaruit alle profeten naar believen konden putten.

De Patriarchen komen tot leven.

Een van de merkwaardigste resultaten van het oudheidkundig onderzoek gedurende de tijd tussen de twee oorlogen, was het plotseling tevoorschijn komen van het Patriarchale Tijdperk als werkelijke geschiedenis. De soort wereld die in Genesis wordt beschreven, bestond werkelijk en was dus niet de uitvinding van mensen die vele eeuwen na de tijd waarover zij verondersteld werden te schrijven, zoals de hogere critici hadden aangenomen; het Oude Testament geeft een levendig en nauwkeurig beeld van die wereld, waarin de patriarchen, zoals wordt gezegd, hebben geleefd, en van geen andere.

Eduard Meyer en Ed. König hadden gelijk, toen zij met klem beweerden dat de verhalen in het Oude Testament werkelijk geschiedenis waren, zulks in tegenstelling tot de droge annalen van de Babyloniërs of de sprookjes van de Egyptenaren.

De theorie dat Genesis niet als geschiedenis was bedoeld maar als dichtelijk medium voor het overbrengen van goddelijke waarheden, moet nu worden afgedankt, want geen van de vijf boeken van Mozes en andere historische bronnen van het Oude Testament fabriceerde haar materiaal; zij kunnen niet van fabriekswerk worden beschuldigd. Niet lang geleden werd gedacht dat *alles* fabriekswerk was!

„Het is wel duidelijk”, schrijft Albright, „dat de wezenlijke geschied-

kundigheid van bijbelse overleveringen in zodanige mate overtuigend is vastgesteld, als maar weinigen onbevooroordeelde toeschouwers een generatie vroeger voor mogelijk hadden kunnen houden”. Hierover verder sprekend, merkt Albright op dat de bijzondere geest van de Joodse en Christelijke godsdiensten, tegenover alle andere godsdiensten, de werkelijk historische achtergrond is van hun leer; hij merkt op dat deze achtergrond grotendeels verloren is gegaan, doch zijn duidelijkste uitdrukking vindt in het Boek van Mormon, dat de Mormonen, of zij willen of niet, aan een letterlijke en historische uitlegging van de geschiedenis der zaligmaking bindt.

Tegenwoordig wordt de aandacht gevestigd op de duidelijk verhalende trant van de vroegste patriarchale geschiedenissen, vooral van de Hebreeuwse geschiedenis van vóór Salamo. Enige jaren geleden wees schrijver dezes er uitgebreid op dat het oudste gedeelte van het Boek van Mormon, het boek Ether, het zuiverst episch milieu schildert in volledig verhalend detail. Is het maar een toevalligheid dat Joseph Smith voor zijn oudste geschiedenissen de verhalende trant koos? Niemand wist daar iets van voordat Chadwick er in 1930 op wees.

Toen honderd jaar geleden in de bibliotheek van Assur-bani-pal te Niniveh (de eerste van de grote ontdekkingen van bibliotheken) late Babylonische overeenkomsten met de Hebreeuwse geschiedenis van de zondvloed werden gevonden, trok men daar onmiddellijk

de conclusie uit dat deze geschiedenis aan dit Babylonische „origineel” was ontleend. Maar toen nog oudere versies van de zondvloed in Mesopotamië werden gevonden, bemerkte men dat deze, naarmate zij ouder waren, meer op de geschiedenis in Genesis leken, hetgeen er op wijst, dat de bijbelkroniek tenslotte de oudste wel kon zijn.

En nu komt de zeer oude Atrachasis Epos en die toont aan dat de Babylonische geschiedenis van de zondvloed, die men lange tijd voor de oorspronkelijke bron had gehouden, „uit haar verband is gerukt” en het bewijs levert . . . dat de gehele opzet van de Hebreeuwse overlevering in Genesis 1-10 en niet alleen de zondvloedepisode,

zijn tegenhanger heeft in de Sumero-Babylonische legenden.

Een wellicht treffender rehabilitatie van de mogelijke voorrang van veel bijbelmateriaal boven de bronnen, waaruit het wordt verondersteld te zijn gekomen, is de ontdekking van Drioton dat een beroemd monument van Egyptische literatuur over wijsheid, waarvan men dacht dat die de bron en inspiratie is geweest van de Hebreeuwse literatuur over wijsheid, „in werkelijkheid een onbelangrijke Egyptische vertaling is van een Semietisch-Hebreeuws origineel . . . Dit zouden de „Woorden der Wijzen zijn, waaruit de schrijver van Spreuken later ook heeft geput.

wordt vervolgd.

GENEALOGIE

Over tempels

De Kirtlandtempel werd gebouwd bij wijze van voorbereiding. Openbaringen over tempelverordeningen waren nog niet ontvangen, noch de sleutelen om deze verordeningen te mogen bedienen. Er was alleen de opdracht om een huis te bouwen, een huis des gebeds, een huis des geloofs, een huis van vasten, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God. Er bevond zich in deze tempel dan ook geen doopvont.

Zodra de vijanden van de kerk de Mormonen aan de bouw van de

tempel bezig zagen, probeerden zij de bouw te verhinderen. Het was zo erg dat de broeders voortdurend op hun quivive moesten zijn. Overdag werkten ze aan de bouw en 's nachts stonden ze op wacht. Op 27 maart 1836 werd de tempel ingewijd met een gebed, dat door openbaring gegeven was. U kunt dit lezen in L. & V. 109. Op 3 april waren de heerlijke visioenen, waarover wij reeds eerder schreven. Zowel de sleutelen voor de prediking van het Evangelie, die voor de vergadering van Israël als de sleutelen van de verzegelende macht werden toen terug gebracht. De kerk kwam in Kirtland in grote moeilijkheden. Een grote groep afvalligen hadden een oppositie-

partij gevormd en probeerden de macht in handen te krijgen. Gewapend met jachtmessen en geweren drongen ze zelfs de tempel binnen. Een korte tijd gelukte het Brigham Young nog de orde te herstellen. Maar al gauw moesten de Heiligen Kirtland verlaten en de tempel kwam in vreemde handen. Opnieuw, nu in Nauvoo, kregen de Heiligen de opdracht een tempel te bouwen. Nu een grotere, met ruimten, waar de begiftigingen moesten geschieden en een doopvont was. Dit vont, dat slechts voor tijdelijk bedoeld was, was een ten kuip rustend op 12 ossen, die gemaakt waren uit aan elkaar gelijmde planken. Acht maanden hadden Elijah Fordham en zijn helpers aan het uitsnijden van deze ossen besteed. Enige jaren later werd dit doopvont door een beter vervangen.

Gedurende de zomer van 1841 werden doopplechtigheden voor de doden verricht in de Mississippi; op 3 oktober echter verklaarde de Heer, dat dit dopen hem alleen nog aannemelijk zou zijn als het in de tempel zou worden gedaan.

Op 6 april 1841 werden de hoekstenen plechtig gewijd. In een verklaring van de juiste procedure voor het leggen van de hoekstenen zei de profeet „Het eerste Priesterschap behoort de zuidoostelijke hoeksteen te leggen en te bepalen welke personen recht hebben op het leggen van de andere hoekstenen, volgens geopenbaarde orde eerst de zuidwestelijke, daarna de noordwestelijke en als laatste de noordoostelijke.

Op 8 november 1841 wijdde Brig-

ham Young het doopvont in. De tempel was toen nog lang niet klaar, maar de dopen konden gedaan worden. Er werd ook een voorlopige kamer klaar gemaakt voor de begiftigingen en vóór Joseph Smith stierf, had hij de begiftigingen gegeven aan bijna alle kerkleiders.

Op 30 november 1845 wijdde Brigham Young en acht van de twaalf apostelen de inmiddels gereed gekomen kamers voor de begiftiging in en met spoed begonnen zij aan de gelovigen hun begiftigingen te geven. Van 10 december 1845 tot 7 februari 1846 werden aan duizenden Heiligen hun begiftigingen gegeven. Voor de doden is daar nog niet gewerkt, want er was geen tijd meer voor. De Heiligen werden verdreven uit Nauvoo en de tempel werd door een bende van 1500 man in bezit genomen en ontheiligd en later verbrand.

Bij de bouw van de tempel in Salt Lake City, deden zich vele moeilijkheden voor, o.a. werd na 9 jaar de fundering uitgegraven en opnieuw, maar nu solider, gemaakt, want, zei Brigham Young, deze basis mocht geen enkele fout hebben, daar deze tempel het gehele duizendjarige rijk in stand moest blijven. Omdat wel begrepen werd dat de bouw van de tempel vele, vele jaren zou duren, immers met mankracht moesten de grote stenen uit de rotsen gehouwen worden en met ossenspannen vervoerd, werd er in april 1845 begonnen met de bouw van het Endowmenthouse, dat ook een „Huis des Heren” werd genoemd. Daar werd gedoopt

voor de doden en de levenden konden daar hun endowments ontvangen en aan elkaar verzegeld worden.

Levende kinderen aan ouders verzegelen en endowments en verzegelingen voor de doden konden daar echter niet geschieden, dat mocht alleen in de tempel van God.

Pas op 6 april 1893 sprak Wilfred Woodruff het inwijdingsgebed voor de tempel uit.

In 1889, nadat drie tempels gereed gekomen waren, nml. te St. George, Logan en Manti, werd het Endowmentshouse afgebroken.

Over al deze dingen kunt u veel uitvoeriger lezen in het mooie nieuwe boek „Het Koninkrijk Gods hersteld”, wat een beknopte geschiedenis van de kerk is en op het hoofdkantoor verkrijgbaar is voor f 7,—.

Tot slot zou ik nog even aan willen halen wat Brigham Young zei bij het leggen van de hoeksteen van de Salt Lake tempel in 1853: „Uw begiftiging is, al deze verordenin-

gen in het Huis des Heren te ontvangen, die gij nodig zult hebben om, nadat gij van dit leven hebt afscheid genomen, u in staat te stellen terug te keren in de tegenwoordigheid van de Vader, voorbij te gaan aan de engelen, die er als schildwachten staan, en in staat te zijn hun de sleutelwoorden te geven en de tekenen, die behoren bij het Heilig Priesterschap en uw eeuwige verhoging te krijgen in weerwil van aarde en hel”.

Joseph Smith leerde duidelijk, dat deze verordeningen noodzakelijk waren voor de verhogingen zowel van de levenden als de doden.

Zonder onze doden is het onmogelijk om deze Eeuwige verhoging te verkrijgen. „Laten wij daarom als een kerk en als een volk en als Heiligen der Laatste Dagen, de Here een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in Zijn heilige tempel, wanneer deze voltooid is, een boek opdragen, dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn. (L. & V. 128 : 24)

BELANGRIJKE MEDEDELINGEN!!!

Alle tempelaanbevelingen vervallen op 30 april. Vanaf 1 mei kunnen alleen de tempel betreden met een tempelaanbeveling die op 1 mei 1965 of later gedateerd is.

Hier volgen de diensten in de Zwitserse tempel voor 1965:

16 april - 17 april Duitse
30 april Franse
24 mei - 3 juni Duits

27 mei (*Hemelvaartsdag*) gesloten

8 juni - 11 juni Duits
18 juni Duits
21 juni - 24 juni Hollands
28 juni - 1 juli Fins
5 juli - 8 juli Zweeds
12 juli - 15 juli Deens
19 juli - 7 augustus Duits
9 augustus - 12 augustus Zweeds
16 augustus - 19 augustus Hollands
30 augustus - september Deens

6 september - 30 september tempel gesloten

1 oktober - 16 oktober Duits

Vrijdags en zondags is de tempel gesloten.

Tot 16 april is de tempel alleen zaterdags open

1e zaterdag 's morgens Duits, 's middags Frans

2. Zaterdag Duits

3. Zaterdag 's morgens Engels, 's middags Duits

4. Zaterdag Duits

Eventuele 5. Zaterdag Duits

Op 3 april begint de dienst weer

om 7.30 's morgens, daarvoor om 8.30.

Het nieuwe genealogie-programma zegt ons: „Begin nu, en zoek zo veel mogelijk van uw overleden familieleden, zodat het werk voor hen in de tempel gedaan kan worden”. Het werk van de verlossing van de overledenen is, als een zendingsarbeid, precies zo belangrijk als de zendingsarbeid voor de levenden.

Uit „Priesterschaps Genealogie Handboek”.

J.M.

CONFERENTIESPROKKELS

(Gedeelten uit toespraken, gehouden tijdens de grote 134ste jaarlijkse Conferentie in de Tabernakel te Salt Lake City).

Wat heeft de grootste waarde?

„... U hebt zeker wel eens gehoord dat men van iemand, die uit zijn humeur was zeide: „Hij is met het verkeerde been uit bed gestapt”. Heeft men dat van u wel eens gezegd? Enige maanden geleden was ik er na aan toe en wel door het volgende:

Ongeveer te middernacht kreeg ik een telefoontje van een van de leraren aan ons Instituut voor godsdienstonderwijs, waarvan ik het lesprogramma coördineerde, dat hij ziek was en de volgende morgen geen les kon geven. Hij vroeg of ik dat van hem kon overnemen. Ik verzekerde hem dat ik dat zou doen en dat hij zich geen zorgen daarover moest maken. Na de telefoon op de haak te hebben ge-

legd, begon ik mij onmiddellijk op de les voor te bereiden. Om twee uur kon ik geen letter meer onderscheiden en ging naar bed. Ik was moe en had behoefte aan slaap. Dat kon echter niet lang zijn, want de klas begon 's morgens om 7 uur en was 45 km ver weg. Ik moest dus om vijf uur opstaan. Dat betekende dus drie uur slaap op zijn best. Kort nadat ik naar bed was gegaan, ik was nog niet in slaap, riep mijn vierjarig dochtertje dat zij dorst had en drinken wilde; dat kon eenvoudig niet wachten tot de morgen. Ik vermande mij dus, gaf haar te drinken en ging weer naar bed, doch alleen maar om enige ogenblikken later door mijn andere dochter te worden geroepen die een nachtmerrie had. Haar angstig geroep bracht mij ijlings weer op de been en in mijn haast om haar te helpen vergat ik het licht in de

hal aan te doen. Toen ik mijn weg in de duisternis zocht, werd ik plotseling op mijn tocht door een openstaande deur tegengehouden. Met een verse buil op mijn voorhoofd haastte ik mij naar haar toe en bracht haar tot rust.

Ik kroop opnieuw tussen de warme dekens, in de hoop dat de rest van de tijd rustig en vredig zou voorbijgaan, doch langzaam werd ik tot het leven teruggeroepen door mijn vrouw, die door de gebeurtenissen was ontwaakt. Zij herinnerde zich juist dat zij de auto de volgende morgen nodig had en vroeg zich af hoe het zo geregeld zou kunnen worden dat wij allebei onze kerkelijke opdracht zouden kunnen volvoeren. Toen het probleem tenslotte was opgelost, was het drie uur en toen om vijf uur de wekker afliep, voelde ik mij niet bepaald monter. Na zulk een nacht stapte ik met het verkeerde been het bed uit en mijn stemming was dan ook niet geschikt om daarin voor de klas te staan.

En toen gebeurde het, dat kleine, dat de somberheid van de nacht in de vreugde van een stralende dag deed verkeren. Toen ik op het punt stond het huis te verlaten, kwam de vierjarige, die als eerste in de gebeurtenissen van de voorgaande nacht was opgetreden, aan de deur, trok aan de slip van mijn jas, klom met mijn hulp in mijn armen, pakte mijn beide oren en zonder voorafgaande waarschuwing zoende zij mij zo hard ze kon op mijn neus en zei: „Vadertje, ik houd toch zo veel van je. U bent de liefste man en de beste vader van de wereld”,

en na mij nog een zoen in mijn nek te hebben gegeven, liet zij zich op de grond glijden en rende naar haar bed terug.

Wat voor mij een slechte ochtend dreigde te worden, werd een van mijn beste ochtenden. Toen ik onderweg was, dacht ik aan mijn vele zegeningen, mijn lieve, toegewijde vrouw en mijn gezin, dat ik werkelijk een lid van Christus' Kerk was, dat wij allen in dit ons grote land de vrijheid genieten, die wij vaak zo vanzelfsprekend vinden.

En dat alles werd in mijn herinnering teruggebracht door een eenvoudige kus op de neus. Die kleine vierjarige had met tedere liefde en waardering mij mijn kijk op het leven teruggegeven en mijn aandacht opnieuw gevestigd op de werkelijke waarden die wij allen zoeken. Toen begon ik er over na te denken hoe gemakkelijk zo'n kleinigheid als een slapeloze nacht mij deze waarden voor een ogenblik kan doen vergeten en hoe alles wat ik die dag zou hebben gedaan, door mijn houding had kunnen worden beïnvloed. Gelukkig werd ik tot de werkelijkheid teruggeroepen, maar hoe dikwijls laten wij allen de stemming vanwege het met het verkeerde been uit bed gestapt zijn niet tot een gewoonte worden, die onze gedachten van alledag beheerst en de problemen of verlangens naar ogenblikkelijke en meestal tijdelijke bevredigingen zo belangrijk doet worden, dat grote, in de toekomst liggende oogmerken, worden vergeten? . . . Er heeft eens iemand gezegd: „Het leven is alleen van waarde, wanneer het iets waardevols tot doel heeft”. Welk doel? De

Heer zeide, door de Profeet Joseph Smith, tot David Whitmer, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon, dat het eeuwige leven de grootste van alle Gods giften was. (L. & V. 14 : 7) Welk

beter doel dan dit is er voor ons in dit leven? . . . .”

Paul H. Dunn
Van de Eerste Raad der
Zeventigers.

wordt vervolgd

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,

President van de Raad der Twaalfen

★

BIDDEN EN VASTEN

VRAAG: Hoe oud is de wet van bidden en vasten? Wij weten dat in de dagen van de Zaligmaker gebeden en gevast werd. Was het ook een wet in het oude Israel? Wanneer werd die in deze bedeling als gebod ingevoerd en wanneer en waarom werd de vastendag van donderdag op de eerste zondag van de maand gezet?

Wij hebben deze vragen besproken, maar kunnen het niet eens worden.

ANTWOORD: Wij mogen wel aannemen dat vasten een godsdienstige gewoonte is, die van het begin der tijden tot ons is gekomen en altijd met gebed gepaard ging.

Er zijn talloze gewoonten en gebruiken in de oudheid, die zo algemeen bekend waren, dat hun oorsprong zich in het grijze verleden verliest. Daarom kunnen wij tijd noch plaats noemen waarin het eerste gebod met betrekking tot vasten werd gegeven.

In de alleroudste tijden werd het algemeen toegepast en er werden in het Oude Testament talrijke gevallen vermeld, die er op wijzen dat het vasten zeer in zwang was, niet alleen onder hen die God kenden en aanbaden, maar ook onder de heidense volken. Dat is een aanwijzing, dat het gebruik zeer oud is en vermoedelijk aan Adam werd geopenbaard.

Uit de geschriften van Jesaja kunnen wij begrijpen dat het vasten en bidden door de Heer werd geboden. Jesaja berispt Israël wegens hun verdraaiing van deze leer en tracht het volk tot gehoorzaamheid en trouw te brengen. Zijn woorden luiden als volgt:

Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin en verkondig Mijn volk hun overtreding en het huis Jakobs hun zonden. Hoewel zij Mij dagelijks zoeken en een lust hebben aan de kennis Mijner wegen, als een volk, dat gerechtigheid doet en het recht zijns Gods niet verlaat, vragen zij mij naar de rechten der gerechtigheid; zij hebben een lust tot God te naderen; zeggende: Waarom vasten wij en Gij ziet het niet aan, waarom kwellen wij onze ziel en Gij weet het niet? Ziet, ten dage, dat gijlieden vast, zo vindt gij uw lust en gij eist gestrengelijk al uw arbeid. Ziet, tot twist en gekijf vast gijlieden en om goddelooslijk met de vuist te slaan; vast niet gelijk heden, om uw stem te doen horen in de hoogte. Zou het zulk een vasten zijn, dat Ik verkiezen zou, dat de mens zijn ziel een dag kwelle, dat hij zijn hoofd kromme gelijk een bieze, en een zak en as onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heten en een dag den Heere aangenaam? Is niet dit het vasten, dat Ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks en dat gij vrij loslaat de verpletterden en alle juk verscheurt? Is het niet, dat gij den hongerige uw brood mededeelt en de armen, verdrevenen in huis brengt? Als gij een naakte ziet,

dat gij hem dekt en dat gij u voor uw vlees niet verbergt? (Jes. 58 : 1-7)

Een gebroken hart en een verslagen geest.

Hier zegt Jesaja duidelijk wat de bedoeling van het vasten is: Vasten met een gebroken hart en een verslagen geest. Het kwade moest worden nagelaten, bidden met de belofte de hongerigen te voeden, de naakten te kleden en de verdrukten te bevrijden.

Als zij dat wilden doen, dan, zo zeide de Here: „Zal uw licht voortbreken als de dageraad en uw genezing zal snellijk uitspruiten: en uw gerechtigheid zal voor uw aangezicht heengaan en de heerlijkheid des Heeren zal uw achtertocht wezen (Ibid 58 : 8) Jesaja geeft hier de ware bedoeling van het vasten. Het moet in de geest van nederigheid en aanbidding worden gedaan. De armen moesten gedacht en gevoed worden; de naakten moest men kleden en de zorgen van de verdrukten verlichten. Wie durft zeggen dat het welvaartsplan geen gebod voor het oude Israël was? Toch had het volk dit tot een bespotting gemaakt; het had het vasten verdorven en de bestraffing van Jezus en Jesaja ten volle verdiend.

Het gehele Oude Testament door treffen wij bewijzen aan van het onderhouden van het vasten en bidden. Twee van de beste voorbeelden zijn waard hier genoemd te worden. Het eerste voorbeeld is de geschiedenis in het boek Esther, die iedereen behoort te kennen. In het kort is zij als volgt: „Haman, een vijand van de Joden, dwong de ko-

ning een gebod uit te vaardigen, dat alle Joden binnen het koninkrijk vernietigd moesten worden. Dit bevel kon niet worden herroepen. Koningin Esther zond een boodschap naar Mordechai, zeggende: „Ga, vergader alle Joden, die te Susan gevonden worden en vast voer mij, en eet of drinkt niet, in drie dagen, nacht noch dag; ik en mijn jonge dochters zullen ook also vasten en alzo zal ik tot den koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om. (Esther 4 : 16). Haar tot de koning gerichte bede vond een gunstig onthaal; hoewel de koning het decreet niet kon veranderen, stond hij de Joden toe zich te wapenen en te verdedigen. Een ander treffend voorbeeld levert het boek Daniel. Toen de verraders tegen Daniel samenspannen en deze daarvoor in de leeuwenkuil werd geworpen en de koning hem wilde bevrijden, zeiden de samenzweerders: „Weet, o koning! dat der Meden en der Perzen wet is dat geen gebod noch ordonnantie, die de koning verordend heeft, mag veranderd worden”. (Daniel 6 : 16). Toen ging de koning naar zijn paleis en bracht de nacht met vasten door, en liet geen vreugdespel voor zich brengen; en zijn slaap week verre van hem” (Ibid. 6 : 19). Daniel ging tot God in vasten en gebed, wanneer hij een zegen wenste te ontvangen (Ibid. 10 : 1-3).

Over vasten en gebed in het Nieuwe Testament.

Ook in het Nieuwe Testament wordt veel over vasten en bidden

gesproken, waar zegeningen van God verlangd worden. Het is voldoende naar het gebod van onze Zaligmaker te verwijzen, dat Hij in de Bergrede geeft en naar de genezing van de jongen die van een duivel bezeten was. In de Bergrede zeide Hij:

En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht, gelijk de geveinsden; want zij mismaken hun aangezichten, opdat zij van de mensen mogen gezien worden, als zij vasten. Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.

Maar gij, als gij vast, zalft uw hoofd en wast uw aangezicht; opdat het van de mensen niet gezien worde, als gij vast, maar van uw Vader Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden. (Matth. 6 : 16-18).

Het andere geval is het uitwerpen van een boze geest uit een jongen, die door de discipelen niet kon worden genezen. Deze vroegen de Heer waarom zij daarin gefaald hadden. Hij zeide hun dat dit door hun gebrek aan geloof was, want indien zij geloof hadden, zou zelfs het verplaatsen van bergen mogelijk voor hen zijn. Daarna voegde Hij er aan toe: „Maar dit geslacht vaart niet uit, dan door bidden en vasten.” (Ibid. 17 : 21).

In de tegenwoordige bedeling zijn het vasten en gebed uit de vroegste tijden tot ons gekomen. Sedert de organisatie van de Kerk is het beginsel van vasten in de geest van gebed een gebod des Heren geweest. (L. & V. 59 : 8-13; 88 : 76. 119). Wat het kiezen van een bepaalde dag van de maand betreft.

hebben wij dit getuigenis van President Brigham Young in een toespraak, die hij in de Tabernakel te Salt Lake City de 8ste december 1867 hield.

„... U weet dat de eerste donderdag van elke maand een vastendag is. Hoe velen van u weten de oorsprong van deze dag? Voor dat er tienden werden betaald, werden de armen door giften onderhouden. Zij kwamen bij Joseph (Smith de Profheet) en vroegen om hulp. Hij zeide dat er een vastendag in Kirtland moest zijn en aldus werd besloten. Eén dag in de maand moest die worden gehouden, zoals het nu is, en alles wat anders die dag zou worden gegeten; meel, vlees, boter, of fruit of wat ook, moest naar de vastenvergadering worden meegenomen en aan iemand worden afgedragen, die voor de verzorging van de armen was aangesteld.

Als wij dat nu trouw deden, zoudt u dan denken dat de armen gebrek zouden hebben aan meel, of boter, of kaas, of vlees, of aan suiker, of aan iets dat zij nodig hadden om zich te voeden? Neen! er zou meer zijn dan voor alle armen onder ons gebruikt kon worden. Voor ons is het economisch om deze weg te volgen en wij zouden onze arme broeders en zusters beter kunnen helpen dan wij tot dusver hebben gedaan.

Laat dit in onze nieuwsbladen opnemen. Laat de mensen weten dat op de eerste donderdag van elke maand, de vastendag, alles dat door vaders, moeders, kinderen en dienstknechten die dag zou worden gegeten, aan de bisschop moet wor-

den gegeven ter ondersteuning van de armen. Ik wil met de rest het mijne bijdragen en wanneer in mijn wijk geen armen zijn, ben ik bereid met die wijken te delen, waar wel armen zijn. Indien de zusters willen uitzien naar kamers voor die zusters, die verpleegd moeten worden en voor hen willen zorgen, zult u ontdekken dat er meer vrede in ons hart is en dat onze geest vol licht en vreugde zal zijn. De bisschoppen behoren, met hulp van hun huisbezoekers, er op toe te zien, dat ieder gezin in de wijk, dat daartoe in staat is, datgene voor de armen op vastendag afstaat, wat zij anders zelf zouden hebben genuttigd.”

De gewoonte om de vastenvergaderingen op donderdag te houden, werd in Nauvoo en ook na de komst van de kerkleden in het Rotsgebergte voortgezet. Ik kan mij de tijd herinneren dat sommige zaken hun deuren elke vastendag sloten en er een bordje aan hingen: „Gesloten wegens vastenvergadering”.

Het schijnt wel dat de mensen in die dagen wat betreft het tot het einde bijwonen van een twee uur of langer durende vergadering trouwer waren.

Vastendag de eerste zondag van de maand.

De verandering van de eerste donderdag in de eerste zondag van de maand kwam op deze manier tot stand: Hyrum M. Smith, die later lid van de Raad der Twaalven werd, was in 1896 in Newcastle, Engeland, op zending. Op de donderdag van de vastenvergadering

moesten de leden van de Kerk in dat land vrij van hun werk nemen, wat hun een gedeelte van hun loon kostte. Sommigen van hen waren mijnwerkers. Wanneer die uit de mijn kwamen, moesten zij naar huis, zich wassen en andere kleren aantrekken. Dit was een verlies van tijd en geld beide. Hiram schreef naar zijn vader, President Joseph F. Smith en vroeg waarom onder zulke omstandigheden, de vastendag op een donderdag moest zijn en niet op een zondag. President Smith nam de brief mee naar de vergadering van het Eerste Presidentschap en de apostelen en besprak die met hen. Het volgende is een uittreksel uit de notulen van de vergadering, die de 5e november 1896 werd gehouden: President Joseph F. Smith bracht het onderwerp van de vastenvergaderingen naar voren, zeggende dat

een wijziging van de eerste donderdag naar de eerste zondag van elke maand waarschijnlijk heilzaam zou zijn. Dit werd door President George G. Cannon ondersteund en nadat andere broeders over het onderwerp hadden gesproken, werd besloten dat de diensten in de Tabernakel op de eerste zondag van elke maand zouden komen te vervallen en dat de heiligen in deze stad en ook van de wijken in het land, het voorrecht moesten hebben in hun vergaderzalen om 2 uur n.m. bijeen te komen om de vastendag te houden.

Wellicht minder gelukkig, werd de tijd voor de vastenvergaderingen in de meeste ringen en wijken van de Kerk geleidelijk vervroegd, hetgeen waarschijnlijk een verlies van geestelijke hoogte en mindere waarneming van het vasten tot gevolg heeft gehad.

ONS FAMILIEUR

„Mamma, wanneer houden wij weer familiedag?” Dit is een geregelde vraag van onze oudste dochter van drie en een half jaar, want elke maand op de vastenzondagmiddag houden wij ons familieuur, en Joyce geniet ervan, alleen duurt een maand haar veel te lang en daarom hebben wij zelfs overwogen twee maal in de maand een officiële familiedag te houden: een op zondag, in de sabbatssfeer en een gezellig uurtje met spelletjes enz. op een zaterdagmiddag. U zult zich misschien afvragen: „Wat kun je met een kind van drie jaar doen op een familiedag? Zo’n

kind snapt er toch nog niet veel van.” Het hangt ervan af hoe u het doet.

Lang voordat ik getrouwd was, hoorde ik in de Kerk al spreken over de familieavond of het familieuur en over het grote belang hiervan voor het gezin, want in deze drukke tijd, waarin het gezinsleven in de verdrukking schijnt te raken, is het vooral voor de kinderen zo belangrijk, dat ze werkelijk voelen: „Ik hoor er ook bij - ik ben net zo belangrijk als de anderen - wij horen allemaal voor altijd bij elkaar.” Op een familieavond krijgen zij in gezinsverband meer ken-

nis van het Evangelie en de gelegenheid hun talenten te ontwikkelen. Ik vond dit geweldig en was vast van plan dit familieuur later in mijn eigen gezin in praktijk te brengen.

Toen onze oudste twee en een half jaar oud was en in die tussentijd ook onze tweede dochter gearriveerd was, dacht ik: „Wat is nu de juiste leeftijd om met een familieavond te beginnen?” Juist in die tijd kreeg ik een Improvement Era in handen, waarin vele leuke suggesties stonden. Wij hebben er geen gras over laten groeien en met enkele van deze suggesties in gedachten, gingen wij direkt van start.

De eerstvolgende vastenzondagmiddag vertelden wij Joyce heel eenvoudig en met veel plaatjes op een flanelbord, het verhaal van Lehi's tocht naar Amerika. (U kunt ook gewoon een stukje flanel gebruiken en met punaises op de muur

prikken, veel plaatjes kunt u ook uit oude tijdschriften halen en er van achteren een paar stukjes schuurpapier opplakken.) Joyce mocht de plaatjes op het bord zetten. Na de korte vertelling sloegen wij allen een paar sjawls of hoofddecken om of knoopten deze om ons middel of om ons hoofd en begonnen dit verhaal uit te beelden - een groot kleed was de zee - onze bank was het schip - met Mamma's bruidssluier werd zelfs de bruiloft van Nephi in de wildernis gevierd - onze dochter van twee en een half genoot. Na dit toneelstukje werd er een eenvoudig en rustig spelletje gedaan; naar ik me herinner maakten wij om beurten een diergeluid en de anderen moesten dan raden wat voor een dier het voorstelde. En tot slot mocht Joyce voedsel voor Lehi en zijn familie gaan zoeken in de wildernis. Op verschillende plaatsen in de kamer hadden

wij snoepjes verstoppt - dit was natuurlijk het hoogtepunt van de middag, zoals u zich waarschijnlijk van een twee en half jarige wel kunt voorstellen. Natuurlijk werd deze familiebijeenkomst geopend en gesloten met gebed. Ook werden verschillende zondagsschoolliederen voor kinderen gezongen, waarbij Joyce de maat mocht „zwaaien” of mocht „begeleiden” op het „orgel”, een mondharmonika, die natuurlijk dwars tegen de melodie inging, maar daar stoorde niemand zich aan.

Vele familiemiddagen zijn nadien gevolgd, waarvan de meesten met flanelbord en daarna de uitbeelding ervan. Onder andere het verhaal van Mozes. - De baby mocht toen ook meedoen in haar rieten reismandje als baby Mozes. - De droom van Lehi, waarbij we een hele tocht door de kamer moesten maken langs een oude bezemsteel

als ijzeren roede, die we om beurten vasthielden en waarlangs we tenslotte bij onze grote ficusplant aankwamen (de Boom des Levens), waarachter weer voor ieder een perzik lag. - De geschiedenis van Joseph Smith hebben wij verteld. - De Ark van Noach. Hiervoor had ik in een boekwinkel een hele uitknip- en opzet-ark gekocht. Het was een heel werk, maar het succes was groot. - Ook hebben wij verschillende „lessen” zelf verzonnen met alleen maar plaatjes uit oude tijdschriften. Bijvoorbeeld: „Wat moet ik doen om een lief meisje te zijn?”

Onder andere de volgende plaatjes werden hiervoor gebruikt: een meisje, dat haar moeder helpt afwassen of koken, een meisje, dat zoet naar bed gaat, dat flink en gezond eten eet, dat goed uitkijkt op straat, dat lief met andere kinderen speelt, dat naar de zondagsschool

gaat enz. - Kortgeleden hebben we een familiemiddag gehouden, waarbij ieder een stuk papier met een potlood kreeg en om beurten moesten we dan een tekeningetje (krabbeltje) maken van iets waar we dankbaar voor waren: ons huis, de Bijbel, de Kerk, eten, onze familie enz. De anderen moesten raden wat het voorstelde.

Maar de meest geliefde familiemiddag is toch wel die, zoals u op bijgaande foto's ziet: Wij hadden toen een ander gezin uit de Kerk, familie van Lottum, uitgenodigd. Dit doen wij niet altijd, hoewel het vreselijk gezellig is, maar dan hebben Pappa en Mamma meestal meer aandacht voor de gasten dan voor de eigen kinderen en dat is nu juist niet de bedoeling. Hier hielden wij een Pioniersmiddag met „echte” Indianen en Cowboys en met een Pioniermoeder en Vader en ..met een kampvuur op de grond

van enkele dikke takken met een geïmproviseerd vuur. (Hier van spiritus en zout, maar het kan ook van rood papier met een lamp eronder.) Het verhaal van de trek naar het Westen werd verteld met flanelbord en daarna gingen wij zelf mee met de trek. Een paar stoelen vormden de huifkar. Daarna werd er als spelletje nog een pioniersverhaaltje verteld, waarbij iedereen een rolletje kreeg en op moest staan als zijn naam in het verhaal genoemd werd en dan tevens een daarbij behorend geluid moest maken. De huifkar zei: rattel-rattel-rattel, de ossen: sjokke-sjokke-sjokke, de cowboy: yippie! enz. Tot slot aten alle pioniers popcorn, die de kinderen hadden helpen bakken. Het was onvergetelijk.

Wij weten zeker, dat, hoewel nu misschien nog niet ten volle begrepen, deze familiemiddagen een

blijvende indruk op deze kinderen zullen achterlaten en hen zullen helpen een sterke getuigenis van het evangelie te krijgen en hen doen voelen, dat zij erg gewaardeerd worden in hun gezin.

Bent u er nog niet mee begonnen ??? Begin er dan de eerstvolgende vastenzondagmiddag mee. Het is de moeite waard.

Zr. Annemarie H. Koning-Boom

De ZHV-bazaar van Rotterdam Noord

Het zal de leden van Rotterdam Noord in 't algemeen en Bisschop Christiaan D. Sigmond en zijn raadgevers in 't bijzonder wel veel genoeg hebben gedaan, dat de bazaar van de Z.H.V. er een was, die genoemd (en gekiekt) mocht worden. Ik ben er van overtuigd dat de zusters, die aan het tot stand komen ervan hebben medegewerkt en van deze in de eerste plaats zuster van de Nieuwengiessen, de presidente, met vreugde op de 27e februari van dit jaar terugzien.

Zij, die met de situatie in de Kerk in de Jacques Perkstraat op de hoogte zijn, moeten wel een indruk krijgen van de omvangrijkheid van deze organisatie, want een van de bijgaande foto's heeft als achtergrond de gordijnen voor het toneel in de recreatiezaal. Blijkbaar was de Z.H.V.kamer te klein om de werken van menige

nijvere vrouwenhand tot hun recht te doen komen.

We kunnen ons de blijheid van de diverse glimlachjes dan ook goed voorstellen.

Ik zou voor de aardigheid wel eens willen weten hoe groot de netto opbrengst is geweest, maar dat behoeven ze mij niet te vertellen.

Heeft de Haagse Z.H.V. haar jaarlijkse bazaar al gehouden of moet die nog komen?

In het eerste geval zie ik zuster Boer denken: „Zo was de onze ook”, of, in het tweede geval: „Zo kunnen wij het ook”.

Hoe dit zij, de Z.H.V. van Rotterdam Noord mag terecht trots zijn op haar organisatietalent en haar productiviteit.

KORTE MEDEDELING:

De gemeente Heerlen heeft een piano nodig. Wie kan ons helpen aan een tweede hands instrument?

Gaarne bericht aan Elder R. Mieremet, Ganzeweide 150 Heerlen.
Telefoon 04440 - 32 46.

Het Jeugdwerk

„WAT ZOU U DOEN?”

door Eileen R. Dunyon

Kinderen moeten verhaaltjes horen om de vragen van elk menselijk hart te beantwoorden: „Wie ben ik?”, „Waar kwam ik vandaan?”, „Waarom ben ik hier?”, „Waar ga ik heen?”, „Wat moet ik doen?” Kinderen hebben altijd verhaaltjes nodig. Zij moeten ze horen en ze moeten ze vertellen.

Gedurende de maand april moet iedere Jeugdwerklerares zich er op toeleggen nog beter en doeltreffender haar verhaaltjes te vertellen dan tevoren.

Bij het onderwijzen van kinderen wordt vaak de grootste belangstelling gewekt door de klas een onvoltooid verhaal te vertellen, dat zij zelf moeten afmaken. Een lerares vertelt het verhaal tot op een zeker punt — daar waar zich een probleem gaat voordoen. Dan vraagt zij aan de klas om het verhaal af te maken op de manier, zoals zij gehandeld zouden hebben, wanneer zij zelf de persoon van het verhaal waren geweest, Elk lid van de klas maakt het verhaal

op zijn manier af. Elk einde, wat de inhoud ook is, wordt zonder commentaar of kritiek aangenomen. Als allen hier mee klaar zijn, gaat de klas hierover praten en wordt, onder leiding van de lerares, dat einde uitgekozen, dat het best het evangelie-beginsel, dat wordt onderwezen, weergeeft. Nadat de klas het probleem heeft opgelost, vertelt de lerares het werkelijke slot van de geschiedenis. Jongens en meisjes zullen benieuwd zijn, of de oplossing, waartoe zij gekomen zijn hetzelfde, of ongeveer gelijk is aan die van de schrijver van het verhaal. Hier volgen enige onvoltooide verhalen, welke gedurende de Jeugdwerk-klas van de maand april gebruikt kunnen worden.

PAASDAG.

Dirk en Dora waren een tweeling. Zij deden alles samen. Zij werden op de zelfde minuut wakker. Zij hielden allebei van borden hete

pap voor ontbijt en zij konden verhalen lezen uit de Kinderbijbel, die hun alles vertelden over het leven van Jezus Christus.

Op zekeren morgen hadden zij in hun kinderbijbel gelezen over de manier waarop Jezus aan het kruis was genageld en was gestorven. Zij lazen over Zijn opstanding. Zij wisten dat, omdat Hij wederom leefde, zij ook weer zouden leven. De volgende Zondag zou het Pasen zijn en de tweeling verheugde zich er op naar de Zondagsschool te gaan en het Paasverhaal over Jezus te horen. Zij waren erg blij. Toen herinnerde Dora zich iets. Grootmoeder had haar uitgenodigd om bij haar in haar huisje op het land te komen en daar de Paas-Zondag door te brengen. Dan kon zij haar mooiste jurk aantrekken. Dan kon zij haar Paas-snoepjes en koekjes, die ze zou krijgen, meenemen. Zij zou een reuzefijne dag hebben, want grootmoeder maakte altijd een grote picknickmand klaar en dan aten zij hun lunch onder de bomen. Dat deed Grootmoeder om de beurt met de tweeling. De éne keer ging Dirk en de volgende vakantie was het Dora's beurt. Dora fronste haar voorhoofd. Wat moest ze doen? In de plaats, waar Grootmoeder woonde, was er geen Kerk. Dan zou zij niet naar de eredienst van onze Hemelse Vader kunnen gaan, of van het avondmaal nemen, of het verhaal horen, hoe Jezus uit het graf opstond.

Dora dacht en dacht. Grootmoeder zou eenzaam zijn, als ze niet ging. Grootmoeder had Dirk al beloofd, dat hij met Pinksteren mocht ko-

men, dus als ze nu niet ging, dan ging haar beurt voorbij. Zij en Dirk dachten overal precies hetzelfde over, dus kon Dirk wel naar de Kerk gaan en als hij thuis kwam, haar er alles over vertellen. Dan zou ze helemaal niets missen! Wat moest ze doen? Wat zou jij doen als je Dora was?

(Laat ieder kind op zijn beurt het verhaal afmaken. Accepteer elk antwoord.)

De kinderen zouden kunnen zeggen: „Ik zou naar Grootmoeder gaan”. „Ik zou eerst naar de Kerk gaan en later op de dag naar grootmoeder.” „Ik zou op zaterdag naar grootmoeder gaan en dan op zondag naar de Kerk.” „Ik zou er met Dirk over spreken of ik niet met hem kon omruilen, dan zou ik de volgende vakantie naar Grootmoeder gaan.” Ik zou naar de Kerk gaan en aan Grootmoeder niet meer denken.” enz.)

Nadat de klas de verschillende beëindigingen van het verhaal heeft besproken, laat dan de meerderheid de meest geschikte uitkiezen. Beëindig dan het verhaal:

Willen jullie weten, hoe het verhaal werkelijk afliep? Dora had een prachtig idee. Ze holde naar de keuken, waar moeder in de pap stond te roeren. „Moeder”, zei ze, „hoe zou u het vinden, als we Grootmoeder dit jaar bij ons thuis uitnodigen om de Paas-Zondag bij ons door te brengen. Dan konden we allemaal samen naar de Kerk gaan”.

„Dat vind ik een prachtig idee”. Moeder glimlachte tegen haar. „Ik zou inderdaad helemaal niet verwonderd zijn, als Grootmoeder jou

en Dirk voor de volgende vacantie na Pasen samen uitnodigde om naar haar huisje te komen". Hoe denken jullie, dat Dora zich voelde?

PETER'S OVERWINNING.

Hoewel Peter net als de andere jongens zijn hoofd boog, bad hij toch niet werkelijk. Hij dacht eraan, wat er precies een jaar geleden was gebeurd, toen hij zijn toelatings-examen voor de H.B.S. moest doen. Toen had hij ook gebeden, maar het was de laatste keer geweest. Hij leunde voorover en fluisterde tegen Jan, „Zeg jij je gebeden”?

„Ja,” fluisterde Jan terug, „jij dan niet?”

„Nee, Ik geloof niet wat Zuster Jansen ons vandaag over gebed heeft geleerd. God beantwoordt nooit één van mijn gebeden! Ik heb opgehouden te bidden, toen ik voor mijn toelatings-examen ben gezakt. Ik bid al in geen jaar meer. Bij mij thuis schijnen ze er niet om te geven. Zij vragen mij nooit of ik bid. Wat zal ik me er zorgen over maken. Het is tijdverspilling”.

„Jongens”, onderbrak Zuster Jansen hun gefluister, „Het spijt me, maar jullie persoonlijk gesprek stoort de rest van de klas. Wat is er aan de hand?”

„O, het gaat om Peter”, antwoordde Jan vlug, maar al te bereid om zijn eigen handelingen te rechtvaardigen. „Peter bidt niet meer”. Toen vertelde Peter aan de klas, hoe hij zo vurig had gewild om door zijn toelatings-examen te komen. O, hij had gerepeteerd, ge-

studeerd en zich zo goed voorbereid. Toen, vlak voor het examen, had hij gebeden. Hij was er van overtuigd, dat onze Hemelse Vader hem zou helpen te slagen. En toch, toen de uitslagen bekend werden, was hij gezakt. En daarom wist hij het. God kon dan misschien de gebeden van andere mensen beantwoorden, maar wat hem betreft was gebed een tijdverspilling. Als jij een jongen van zijn klas was, hoe kon je Peter dan helpen? (Geef elk kind de gelegenheid te vertellen, hoe hij Peter zou kunnen helpen.)

De kinderen zouden kunnen zeggen: „Maar God heeft mijn gebeden beantwoord.” „Wij baden toen mijn kleine zusje ziek was. Ze stierf toch, maar mijn Vader zegt, dat onze Hemelse Vader ons gebed beantwoordde. Hij wist wat het beste was”. „Misschien heeft onze Hemelse Vader Peter's gebed wel beantwoord, maar was Zijn antwoord „Nee”. „Zuster Jansen, waar kunnen we in de Schriften iets vinden, dat Peter zou kunnen vertellen, dat God gebeden beantwoordt?” „Als Peter bij mij thuis zou willen komen, zou hij met mijn moeder over gebed kunnen praten. Haar gebeden worden altijd beantwoord. „Ik geloof, dat Peter toch moet bidden, of hij nou gelooft, dat God zijn gebeden beantwoordt of niet”. „Hoe kan God hem antwoorden, als hij nooit bidt?” „Zouden we even de tijd mogen nemen om Peter te vertellen over de keren, dat onze gebeden zijn beantwoord?”, enz.)

Nadat de klas de manieren heeft besproken, waarop zij Peter zou-

den kunnen helpen, vraagt u hun, of zij het werkelijke einde van het verhaal zouden willen horen.

Beeindig dan het verhaal:

Zuster Jansen zeide toen: „Peter, zou je eens een proef willen nemen? Als wij deze week bidden, zal ieder van ons in de klas jouw probleem in het gebed gedenken. Jongens, zou ieder van jullie er aan willen denken, onze Hemelse Vader te vragen om Peter in zijn hart

een overtuiging te geven, dat zijn gebeden zullen worden beantwoord?”

De klas antwoordde vlug. Zij wilden allemaal helpen „En Peter”, vervolgde Zuster Jansen, „we hebben jouw vertrouwen en gebeden ook nodig. Zul je deze week iedere avond bidden?”.

Grinnekend stemde Peter toe.

Hoe denk je dat Peter zich voelde? Waarom?

ZONNEHOEK

ADAM EN EVA AANBIDDEN GOD

Parel van Grote Waarde - Mozes 5

Toen zij in de Tuin van Eden leefden, konden Adam en Eva met God wandelen en praten, omdat deze hen in hun mooie nieuwe tehuis bezocht.

Maar nadat zij uit de hof verdreven waren, werden zij niet meer in Zijn tegenwoordigheid toegelaten. Toch hielden zij nog van Hem en baden om de dag, dat zij weer met Hem tezamen zouden zijn.

Om Hem hun liefde te betonen, brachten zij Hem offeranden. Om dit te kunnen doen, verzamelden zij stenen en bouwden hiervan een altaar, waarop zij een vuur aanlegden. Toen zochten zij het mooiste lam van hun kudde uit, doodden het en verbrandden het lichaam op het altaar. Dit deden zij om aan te tonen, dat zij gewillig waren, iets van hun bezittingen af te staan en aan Hem te geven.

Het moest hun ook herinneren aan de dag waarop Jehova als hun Heiland in de wereld zou komen en aan het kruis geofferd zou worden om hen van zonde en dood te redden. De Heer had Adam en Eva een gebod gegeven tot deze offeranden.

Op zekere dag kwam een engel tot Adam en leerde hem het Evangelie van Christus, die Jehova was. Hij vertelde Adam, dat als zij het Evangelie leefden, hij en Eva eens zouden terugkeren in de tegenwoordigheid van God. Dit was wat beiden, zowel Adam als Eva, wilden. Nadat hun het Evangelie was geleerd, werden zij gedoopt en ontvingen zij de Heilige Geest. Toen zij kinderen kregen, leerden zij deze ook het Evangelie en lieten hun zien, hoe zij in gebed moesten gaan en de Heer aanbidden.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandsE ring

GEDOOPT

ALKMAAR

Grevengoed-van Eerde, Willempje Johanna; 29 januari 1965

BRUSSEL

Berteloot, Peter Gustav; 22 januari 1965

Van Acoleyen, Francisous Antonius; 28 januari 1965

ENSCHEDÉ

Brunt-Swärtz, Jeanne Elmire; 5 februari 1965

GENT

Rampelberg-Nackom, Thérèse Josephin; 26 februari 1965

Zoé-Brydenbach, Henriette; 26 februari 1965

ZEIST

Van Riet, Elisabeth; 18 februari 1965

Van Nooyen, Maria; 18 februari 1965

Schuringa-Wubs, Harmanna Klaassensz; 4 februari 1965

ZWOLLE

Weijzig, Leopold Hendricus; 26 februari 1965

Weijzig, Peterus Albert; 26 februari 1965

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM WEST

Butteling, Elisabeth Lydia; 12 februari 1965

DELFT

Hoorn-Bernard, Clasina Louisa; 18 februari 1965

DORDRECHT

Van Pelt, Cornelia; 5 januari 1965

ROTTERDAM NOORD

de Ru, Ivonne Marion; 31 januari 1965

de Ru, Louise Ella; 31 januari 1965

ROTTERDAM ZUID

Suiker-Sauer, Johanna Wilhelmina; 29 januari 1965

Suiker, Leendert Willem; 29 januari 1965

SCHIEDAM-VLAARDINGEN

Kruymel, Ronald; 29 januari 1965

Laroy, Hendrik; 29 januari 1965

Laroy-Bodewes, Jantje; 29 januari 1965

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

DEVENTER

Van Motman, Adolf Bernard; 31 januari 1965 tot Priester

EINDHOVEN

Van der Vlis, Andries; 3 januari 1965 tot Diaken

GOUDA

Hofman, Marinus; 24 januari 1965 tot Leraar

Kool, Theodoor; 17 januari 1965 tot Leraar

DEN HAAG

Beute, Gerard Johan Anthony Jr; 7 februari 1965 tot Leraar

HEERLEN

Vollemans, Jacob Jr; 7 februari 1965 tot Leraar

Vollemans, Phillippus; 24 januari 1965 tot Diaken

UTRECHT

Gout, Budde; 7 februari 1965 tot Leraar

Lucardie, Albert Nicolaas; 14 februari 1965 tot Ouderling

ZWOLLE

Van Drogen, Cornelis; 21 januari 1965 tot Priester

Zwiers, Jan Marinus; 28 februari 1965 tot Leraar

INGEZEGEND

HEERLEN

Curfs, Wilhelmine Maria Hubertina; 7 februari 1965

OVERLEDEN

ALMELO

Hesselink, Gerhardes Johannes; 28 december 1964

ANTWERPEN

Lietart, Emile; 7 juli 1964

GRONINGEN

Van der Veen, Jan Ijsbrand Peter; 1 februari 1965

BOUW ZENDELINGEN

UTRECHT

Van Damme, Reinier; 25 januari 1965

Gout, David Hendrik; 25 januari 1965

OVERGEPLAATST

Van Komen, George; van Utrecht naar Den Haag

Sharbaugh, Raymond; van Hoofdkantoor naar Utrecht

Van Dam, Adrianus; van Den Haag naar Hoofdkantoor

Tanner, David; van Leeuwarden naar Delft

Van Dam, Adrianus; van Hoofdkantoor naar Delft

Crookston, Garr; van Zeist naar Leeuwarden

Stuart, Stephen C.; van Hoofdkantoor naar Zeist

Vuyk, William; van Brussel naar Haarlem

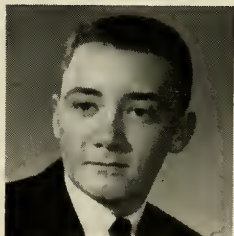
Cardall, Duane; van Heerlen naar Amsterdam

Ouderkirk, Terry; van Mechelen naar Amsterdam

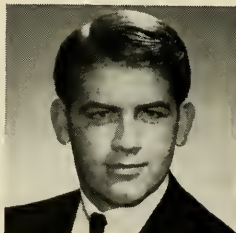
Van Hulten, Gerardus; van Den Haag naar Amsterdam
Alkema, Kenneth; van Brussel naar Amsterdam
Harker, Lynn; van Almelo naar Groningen
Montgomery, Michael; van Zeist naar Groningen
Tatton, Michael; van Hilversum naar Leeuwarden
Coppin, Patrick; van Brussel naar Zeist
Van Quill, Larry; van Apeldoorn naar Zeist
Johnson, Robert; van Gent naar Hilversum
Borsboom, Ben; van Delft naar Hilversum
Van Dam, Adrianus; van Hoofdkantoor naar Hilversum
Overduyn, Richard; van Haarlem naar Rotterdam Noord
Hacking, Thomas; van Amsterdam naar Rotterdam Noord
Vanderhoof, George; van Amsterdam naar Schiedam
Themmen, Michael; van Rotterdam Noord naar Nijmegen
Nell, Louis; van Leeuwarden naar Deventer
Stuart, Stephen; van Zeist naar Ede
Howard, Jerry; van Rotterdam Zuid naar Brussel
De Hart, Brian; van Arnhem naar Brussel
Van Rij, William; van Den Haag naar Brussel
Roylance, Victor Paul; van Deventer naar Brussel
Mangelson, Maynard; van Nijmegen naar Mechelen
Noorda, Bert; van Heerlen naar Gent
Vanderlaan, Henry; van Rotterdam Noord naar Eindhoven
Vanderlinden, Steven; van Schiedam naar Eindhoven
Boekweg, David; van Amersfoort naar Eindhoven

AANGEKOMEN

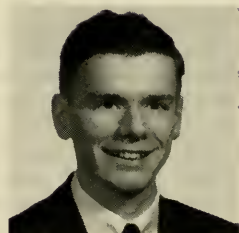
Marquardson, Hal; Richfield, Utah
Autenrieb, Frederick Charles; Fresno, Californië
Teerlink, J. Adrian; Salt Lake City, Utah
Shields, Byron S. M.; Shaughnessy, Albert, Canada
Foster, Steven C.; Provo, Utah
Durham, Jan; Kaysville, Utah
Mauerman, Keith; Salt Lake City, Utah
Vaughan, Michael Clinton; Bountiful, Utah
Nelson, Steven Carl; Pleasant Hill, Californië
Merrill, Theon West; Smithfield, Utah
Berrett, Michael Brooks; Roberts, Idaho
Bekker, Hinderikus; Antioch, Californië
Vanderhooft, Johannes Lieuwe; Salt Lake City, Utah
Granger, Terry Owen; Salt Lake City, Utah
Sieverts, David; Salt Lake City, Utah

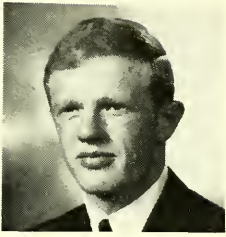
H. Marquardson

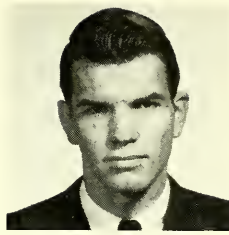
F. C. Autenrieb

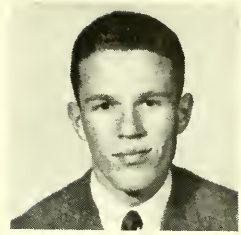
J. A. Teerlink

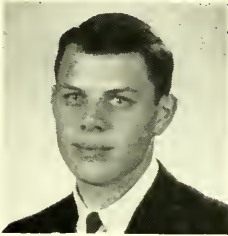
B. S. M. Shields

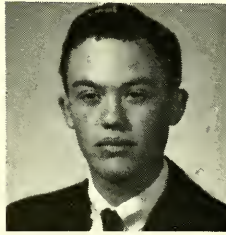
S. C. Foster

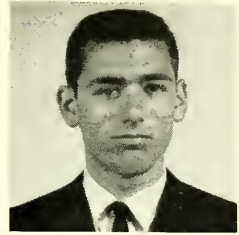
J. Durham

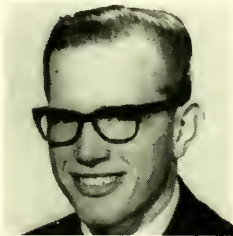
K. Mauerman

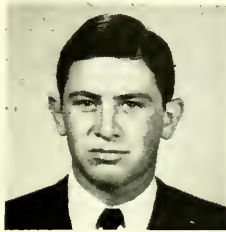
M. Vaughan

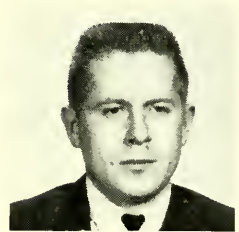
S. C. Nelson

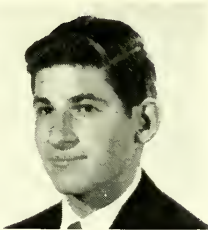
T. W. Merrill

M. B. Berrett

H. Bekker

J. L. Vanderhooft

T. O. Granger

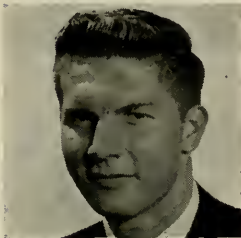
VERTROKKEN

Stephens, Gary Roy; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 19 februari 1965.
Werkzaam geweest: Groningen, Oostende, Amersfoort, Alkmaar, Enschede, Rotterdam Noord.

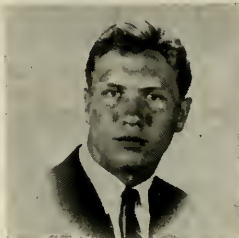
Stevenson, David Mac; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965.
Werkzaam geweest: Amsterdam Oost, Groningen, Brussel, Nijmegen, Hoofdkantoor, Bussum, Hilversum, Utrecht, Eindhoven.

Liljenquist, Blaine Lee; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965.
Werkzaam geweest: Dordrecht, Gent, Den Haag Zuid, Den Haag Noord, Rotterdam Zuid, Hoofdkantoor, Rotterdam Noord, Brussel.

- De Hart, Craig Carson; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965.
Werkzaam geweest: Deventer, Rotterdam Noord, Zuid Zone, Delft, Zeist, Centraal Zone, Den Haag.
- Eagar, Arthur Lloyd; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965
Werkzaam geweest: Leiden, Amsterdam Oost, Hoofdkantoor, Maastricht, Utrecht, Leeuwarden, Delft.
- Funk, Randall K.; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965.
Werkzaam geweest: Alkmaar, Amsterdam Zuid, Den Haag Zuid, Zuid Zone, Hoofdkantoor, Delft.
- Dallinga, Dennis Lee; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965.
Werkzaam geweest: Den Haag Noord, Haarlem, Deventer, Brussel, Amsterdam West, Rotterdam Zuid, Arnhem, Amsterdam Zuid.
- Haycock, Robert Paul; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965.
Werkzaam geweest: Tilburg, Breda, Haarlem, Leiden, Amsterdam West, Den Haag Zuid, Maastricht, Heerlen, Rotterdam Noord.
- Jeppsen, Bryce; aangekomen 21 augustus 1962, vertrokken 24 februari 1965. Werkzaam geweest: Hilversum, Antwerpen, Mechelen, Noord-Oost Zone, Eindhoven, Amsterdam Oost, Utrecht, Hoofdkantoor.

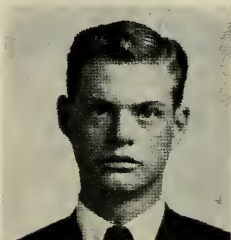
G. R. Stephens

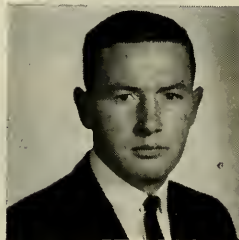
D. M. Stevenson

B. L. Liljenquist

C. C. De Hart

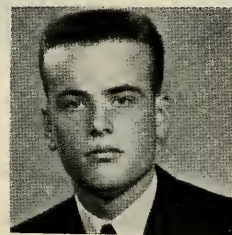
A. L. Eagar

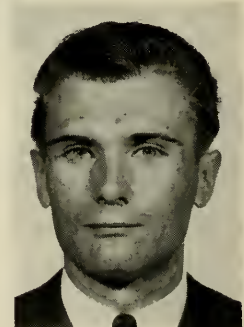
R. K. Funk

D. L. Dallinga

R. P. Haycock

B. H. Jeppsen

MAY 1965